

2018. július 3., kedd

P8_TA(2018)0280

Klímadiplomácia

Az Európai Parlament 2018. július 3-i állásfoglalása a klímadiplomáciáról (2017/2272(INI))

(2020/C 118/04)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre (EUMSZ) és különösen annak 21., 191., 192., 220. és 221. cikkére,
- tekintettel az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendjére és a fenntartható fejlesztési célokra,
- tekintettel az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményére (UNFCCC) és az ahhoz csatolt Kiotói Jegyzőkönyvre,
- tekintettel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára,
- tekintettel a Párizsi Megállapodásra, az 1/CP.21. sz. határozatra, az UNFCCC feleinek 21. konferenciájára (COP 21) és a feleknek a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozájaként szolgáló, 2015. november 30. és december 11. között Párizsban megrendezett 11. konferenciájára (CMP11),
- tekintettel az UNFCCC feleinek 22. konferenciájára és a feleknek a Párizsi Megállapodás feleinek találkozájaként szolgáló, 2016. november 15. és november 18. között Marrákesben (Marokkó) megrendezett első konferenciájára (CMA1),
- tekintettel a Párizsi Megállapodás végrehajtásáról és az ENSZ marokkói Marrákesben tartandó, 2016. évi éghajlatváltozási konferenciájáról (COP 22) szóló, 2016. október 6-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPCC) ötödik értékelő jelentésére (AR5) és összefoglaló jelentésére,
- tekintettel az ENSZ Bonnban (Németország) 2017-ben megrendezett klímaváltozási konferenciájáról (COP23) szóló 2017. október 4-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel a Bizottság „Európa karbonszegény gazdaságra való áttérésének gyorsítása” című, 2016. július 20-i közleményére (COM(2016)0500),
- tekintettel a Bizottság „Az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra vonatkozó uniós stratégia” című, 2013. április 16-i közleményére (COM(2013)0216),
- tekintettel a Külügyek Tanácsa által elfogadott 2015. évi uniós klímadiplomáciai cselekvési tervre,

⁽¹⁾ HL C 215., 2018.6.19., 46. o.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0380.

2018. július 3., kedd

- tekintettel a Külügyek Tanácsának 2017. március 6-i és 2017. június 19-i következtetéseire,
- tekintettel az Európai Tanács 2017. június 22-i következtetéseire,
- tekintettel a Tanács klímadiplomáciáról szóló 2018. február 26-i következtetéseire,
- tekintettel az Európai Külügyi Szolgálatnak (EKSZ) az Európai Unió kül- és biztonságpolitikájára vonatkozó globális stratégiáról szóló 2016. júniusi közleményére, valamint a Bizottság és az EKSZ „A rugalmasság stratégiai megközelítése az EU külső fellépéseiben” című, 2017. június 7-i közös közleményére (JOIN(2017)0021),
- tekintettel a Régiók Európai Bizottságának „Az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra irányuló új uniós stratégia felé – integrált megközelítés” című, 2017. február 9-i véleményére ⁽¹⁾,
- tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság „A Párizsban kijelölt út” című, 2016. április 26-i véleményére ⁽²⁾,
- tekintettel a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtásáról szóló éves jelentésről szóló, 2017. december 13-i állásfoglalására ⁽³⁾,
- tekintettel a nőkről, a nemek közötti egyenlőségről és az éghajlati igazságosságról szóló, 2018. január 16-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel az UNFCCC 2001. november 9-i, a nők képviselőinek az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozásról szóló keretegyezménye és a Kiotói Jegyzőkönyv keretében létrehozott szervek részes feleiben való javításáról szóló, 36/CP.7. számú határozatára,
- tekintettel a Nemzetközi Migrációs Szervezet (IOM) „Migráció, környezet és éghajlatváltozás: a bizonyítékok értékelése” című, 2009. évi tanulmányára,
- tekintettel az uniós kereskedelmi megállapodásokban a nemek közötti egyenlőségről szóló, 2018. március 13-i állásfoglalására ⁽⁵⁾,
- tekintettel Ferenc pápa „Laudato Si” („Közös otthonunk gondjai”) enciklikájára,
- tekintettel eljárási szabályzata 52. cikkére,
- tekintettel a Külügyi Bizottság és a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság által az eljárási szabályzat 55. cikke alapján folytatott közös tanácskozásokra,
- tekintettel a Külügyi Bizottság, valamint a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság jelentésére (A8-0221/2018),

A. mivel az éghajlatváltozás hatásai egyre súlyosabb következményekkel járnak az emberi élet különféle aspektusaira, illetve a fejlesztési lehetőségekre, a geopolitikai világrendre és a globális stabilitásra nézve; mivel az éghajlatváltozás hatásai leginkább azokat sújtják, akik kevesebb erőforrással rendelkeznek az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz; mivel a klímadiplomáciát fel lehet fogni a célzott külpolitika olyan formájának, amely az éghajlatvédelmi

⁽¹⁾ HL C 207., 2017.6.30., 51. o.

⁽²⁾ HL C 487., 2016.12.28., 24. o.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0493.

⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0005.

⁽⁵⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0066.

2018. július 3., kedd

fellépést szolgálja más szereplők bevonása, éghajlati vonatkozású specifikus kérdésekben folytatott együttműködés, stratégiai partnerségek kiépítése és az állami és nem állami szereplők – többek között a globális szennyezés fő okozói – közötti kapcsolatok erősítése révén, ekképpen járulva hozzá az éghajlatváltozás hatásainak enyhítéséhez, az éghajlatvédelmi fellépés fokozásához és az Unió diplomáciai kapcsolatainak erősítéséhez;

- B. mivel az óceánok vízszintnövekedése, felmelegedése és savasodása, a biológiai sokféleség csökkenése és a szélsőséges időjárási események növekvő előfordulása is az éghajlatváltozás hatásai közé tartozik; mivel e zavaroknak az első számú áldozatai a legkiszolgáltatottabb országok és lakosságok, különösen a szigetlakók; mivel az éghajlatváltozás különösen súlyos társadalmi és kulturális hatással van az őslakos népekre, amelyek azon túl, hogy csak elenyésző mértékben járulnak hozzá a szén-dioxid-kibocsátáshoz, aktív és létfontosságú szerepet játszanak az őket körülvevő ökoszisztémák védelmében, ezáltal enyhítve az éghajlatváltozás hatásait;
- C. mivel az EU az éghajlatvédelmi fellépés egyik élen járó szereplője, és vezető szerepét kinyilvánította az éghajlatváltozásra vonatkozó nemzetközi tárgyalások során; mivel az EU a klímadiplomáciát az érintett szereplőkkel való stratégiai szövetségek létrehozására használja az éghajlatváltozás elleni közös küzdelem érdekében, mert az kulcsfontosságú eleme a fenntartható fejlődésnek és az éghajlati vonatkozású veszélyek megelőzésének;
- D. mivel az EU klímadiplomáciája hozzájárult a Párizsi Megállapodás megkötéséhez, és azóta a klímadiplomácia uniós megközelítése kibővült; mivel a klímapolitika – az EU globális stratégiájának részeként – beépült a kül- és biztonságpolitikába, míg az energiaügy és a klímaügy, a biztonság és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás, valamint a migráció közötti kapcsolat megerősödött;
- E. mivel a hosszú távú, fenntartható éghajlatvédelmi intézkedések felelősségét nem lehet az egyénekre és a fogyasztóként meghozott egyéni döntéseikre terhelni; mivel az emberi jogokon alapuló éghajlatpolitikának egyértelművé kell tennie, hogy a fenntartható társadalmak megteremtésével kapcsolatos felelősség elsősorban a politikusoké, akiknek megvannak az eszközeik az éghajlati szempontból fenntartható politikák kialakítására;
- F. mivel az éghajlatváltozás és a biztonsági aggályok egymással kölcsönösen összefüggnek, nemzetközi jellegűek, és olyan klímadiplomáciát tesznek szükségessé, amelynek célja többek között a Párizsi Megállapodás szerinti kötelezettségvállalások teljes körű végrehajtása; mivel számos tanulmány közvetett összefüggést talált az éghajlatváltozás, a természeti katasztrófák és a fegyveres konfliktusok kitörése között, és mivel az éghajlatváltozás a fenyegetéseket megsokszorozó tényezőnek tekinthető, hiszen felerősítheti a már meglévő társadalmi feszültségeket; mivel az éghajlatváltozás hosszú távú negatív következményei a politikai feszültségek növekedéséhez vezethetnek országhatárokon belül és azokon túl, így válságtényezővé válhatnak, és mint ilyenek, nyomás alá helyezhetik a nemzetközi kapcsolatokat;
- G. mivel az éghajlatváltozás közvetlen és közvetett hatással van a migrációra, és egyre több embert készítet arra, hogy országaik veszélyeztetett területeiről azok élhetőbb területeire vagy külföldre költözzenek és ott kezdjenek új életet;
- H. mivel az ENSZ 2017. évi bonni (Németország) éghajlatváltozási konferenciájáról (COP23) szóló, 2017. október 4-i parlamenti állásfoglalás elismerte az éghajlati okokból történő lakóhelyelhagyás és a globális felmelegedés által kiváltott katasztrófák okozta migráció jellegét és súlyosságát; mivel különféle nagy jelentőségű és jól megalapozott – például a Nemzetközi Migrációs Szervezet és a Világbank által készített – tanulmány és jelentés szerint ha nem történnek jelentős erőfeszítések, akkor a környezeti változások miatt költözni kényszerülő migránsok és belső menekültek száma a legrosszabb forgatókönyv esetén 2050-ig elérheti a 200 milliót, akik közül sokan jelenleg tengerparti területeken élnek vagy belső migránssá válhatnak a Szubszaharai-Afrikában, Dél-Ázsiában, illetve Latin-Amerikában;
- I. mivel a környezeti okok miatt lakóhelyet változtató személyek nem rendelkeznek menekültstátusszal, és a menekültek számára nyújtott nemzetközi védelemben sem részesülnek, hiszen az 1951. évi genfi egyezmény nem ismeri el őket menekültként;

2018. július 3., kedd

- J. mivel a nulla nettó szén-dioxid-kibocsátású gazdaság eléréséhez való hozzájárulás keretében a Bizottság az uniós energiapolitika célkitűzéseként határozta meg az energiahatékonyság előmozdítását és azt, hogy az Unió világelső legyen a megújuló energiaforrások terén;
- K. mivel az uniós klímadiplomáciának ösztönöznie kell a kockázatkezelési projekteket, formálnia kell a közvéleményt, és ösztönöznie kell az éghajlatváltozás elleni küzdelmet és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság előmozdítását célzó politikai és gazdasági együttműködést;
- L. mivel az uniós klímadiplomáciának ki kell dolgoznia a proaktív alkalmazkodás modelljét, amely ösztönzi az éghajlat-politikák közötti interakciót; mivel az éghajlat-politikák intézményesítése a nyilvánosság jobb tájékozottságát is jelentené, és egyértelműbb politikai szándékként kell megjelennie;
- M. mivel a vízkészletek szűkösségének problémája egyre több, közösségek közötti konfliktus kialakulásának alapja; mivel ezeket az erőforrásokat gyakran már eleve instabil helyzetekben nem fenntartható módon használják fel az intenzív és ipari mezőgazdaság céljaira;
- N. mivel céljai elérése érdekében az éghajlatváltozás elleni küzdelemnek stratégiai prioritássá kell válnia valamennyi diplomáciai párbeszéd és kezdeményezés során, és emberi jogokra alapuló megközelítésre kell épülnie; mivel a Parlament aktívan hozzájárul a folyamathoz, és mind jogalkotói hatáskörét, mind politikai befolyását latba veti az éghajlatváltozás ügyének a fejlesztési fellépésekbe és a támogatási portfólióba, valamint több más uniós szakpolitikába – például beruházások, mezőgazdaság, halászat, energiaügy, közlekedés, kutatás és kereskedelem – való további beépítése érdekében;
- O. mivel a nemek, fajok, etnikai hovatartozáson, társadalmi osztályon, szegénységen, képességeken, bennszülöttségen, életkoron és földrajzi helyzeten alapuló megkülönböztetés és kiszolgáltatottság forrásai, valamint a hagyományos és az intézményi megkülönböztetés együttesen, interszekcionális módon akadályozzák a drámai változásokkal – például az éghajlatváltozással – szembeni küzdelemhez szükséges erőforrásokhoz és eszközökhöz való hozzáférést;
- P. mivel az éghajlatváltozás, illetve a tisztességtelen földszerezés, a fosszilis tüzelőanyagok kitermelése és az intenzív mezőgazdaság okozta erdőirtás között szerves kapcsolat áll fenn;
- Q. mivel a politikai döntéshozatalban és diplomáciában, főként pedig az éghajlatváltozásról szóló tárgyalásokon a nők részvételi aránya továbbra sem kielégítő, és mivel ebben a tekintetben alig vagy egyáltalán nem történt előrelépés; mivel a nők a küldöttségvezetők csupán 12–15 %-át és a küldöttek mintegy 30 %-át teszik ki;
1. emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozás hatásai megnyilvánulnak az emberi élet valamennyi aspektusa, különösen a globális erőforrások és a fejlesztési lehetőségek, valamint az üzleti modellek, a kereskedelmi kapcsolatok és a regionális kapcsolatok terén; emlékeztet arra, hogy az éghajlati hatások fokozzák az élelmiszer-ellátás bizonytalanságát, az egészséget érintő fenyegetéseket, a megélhetés elvesztését, a lakóhelyelhagyást, a migrációt, a szegénységet, a nemek közötti egyenlőtlenségeket, az emberkereskedelmet, az erőszakot, valamint az infrastruktúrához és alapvető szolgáltatásokhoz való hozzáférés hiányát, hatással vannak a békére és a biztonságra, és növekvő mértékben érintik az Unió polgárait, valamint kihívások elé állítják a nemzetközi közösséget; hangsúlyozza, hogy egyre sürgetőbb fellépni az éghajlatváltozás ellen, és rámutat, hogy az éghajlatváltozás kezelése közös nemzetközi erőfeszítéseket tesz szükségessé; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy folyamatosan segítsék elő a többoldalú párbeszédet, mivel ez kollektív felelősség a bolygó egésze, illetve a jelenlegi és eljövendő nemzedékek irányában; megállapítja, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem szükséges az emberi jogok védelme érdekében;
 2. aggodalommal veszi tudomásul a világ vízkészleteinek és ökoszisztémáinak romlását, valamint a vízhiányt, a vízhez kötődő kockázatok és a szélsőséges események jelentette egyre nagyobb fenyegetést;

A Párizsi Megállapodás és a 2030-as menetrend végrehajtása

3. megerősíti, hogy az EU elkötelezett a Párizsi Megállapodás és az ENSZ 2030-as menetrendje iránt, a fenntartható fejlesztési célokat is beleértve, hangsúlyozza, hogy mind az EU-ban, mind világméretben szükség van a Párizsi Megállapodás – illetve annak a mérséklésre, az alkalmazkodásra és a pénzforrások átirányítására vonatkozó célkitűzései – és a fenntartható fejlesztési célok teljes körű és gyors végrehajtására egy fenntarthatóbb gazdaság és társadalom kialakítása

2018. július 3., kedd

érdekében; megerősíti, hogy ambiciózus uniós klímapolitikára van szükség, hogy készen áll a 2030-ra az Unióban meghatározott jelenlegi nemzeti vállalások jelentős megemelésére, valamint hogy 2018 végéig ki kell dolgozni egy ambiciózus és összehangolt hosszú távú, 2050-re szóló nulla nettó szén-dioxid-kibocsátású stratégiát, összhangban a Párizsi Megállapodásban a globális átlagos hőmérséklet-növekedés jóval 2 °C alatt tartására és a növekedésnek az iparosodás előtti szinthez képest 1,5 °C-ra való korlátozására vonatkozóan előírt kötelezettségvállalással; felszólítja a Bizottságot, hogy ebben a hosszú távú stratégiában vegye figyelembe valamennyi olyan szereplő véleményét, akik ahhoz hozzá tudnak járulni, vagy akiket az érinthet;

4. hangsúlyozza az ambiciózus uniós éghajlat-politika fontosságát a további hőmérséklet-növekedés elkerülésében és abban, hogy az Unió hiteles és megbízható partnerként léphessen fel harmadik országokkal szemben; kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy játsszanak aktív és konstruktív szerepet a 2018. évi Talanoa-párbeszédben és a COP24-ben, mivel 2018 kritikus év lesz a Párizsi Megállapodás végrehajtását illetően; felszólítja az EU-t, hogy nyilvánítsa ki az ambiciózus éghajlat-politika iránti elkötelezettségét, mivel ez segíteni fog abban, hogy példaként járjon elől és szót emeljen más országok határozott mérséklési kötelezettségvállalása érdekében;

5. sajnálatosnak tartja az USA elnökének bejelentését a Párizsi Megállapodásból való kivonulással kapcsolatos döntéséről; megerősíti, hogy az EU felelős azért – és lehetősége van arra –, hogy vezető szerepet vállaljon a globális éghajlatvédelmi fellépésben, valamint hogy fokozza klímadiplomáciai erőfeszítéseit és erős szövetséget alakítson ki azon országokkal és szereplőkkel, amelyek továbbra is támogatják és hozzájárulnak a globális felmelegedés mértékének jóval 2 °C alá történő csökkentésére irányuló célkitűzésekhez, ugyanakkor további erőfeszítéseket téve a hőmérséklet-növekedés 1,5 °C-ra szorítása érdekében az IPCC ajánlása szerint; hangsúlyozza ugyanakkor, hogy szorosan együtt kell működni az USA kormányával és különösen az USA államaival és városaival;

6. hangsúlyozza, hogy az Unió hitelessége az éghajlatváltozással szembeni küzdelemben saját éghajlat-politikájának szigorú és átfogó végrehajtásától függ;

7. hangsúlyozza, hogy az uniós külpolitikának ki kell alakítania az éghajlatváltozással összefüggő kockázatok nyomon követését, többek között a válságmegelőzést és a konfliktusokkal szembeni érzékenységet célzó kapacitásokat; úgy véli, hogy a nagyszabású és gyors éghajlatvédelmi fellépés alapvetően hozzájárul a társadalmi, gazdasági, sőt a biztonsági kockázatok megelőzéséhez, a konfliktusok és az instabilitás megelőzéséhez, végső soron pedig a jelentős politikai, társadalmi és gazdasági költségek kiküszöböléséhez; ezért hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a klímadiplomácia érvényesüljön az uniós konfliktusmegelőzési szakpolitikákban, és hogy a harmadik országokban és konfliktus sújtotta területeken működő uniós missziók és programok hatóköre kerüljön kibővítésre és kiigazításra; megismétli, hogy a körforgásos, nulla nettó szén-dioxid-kibocsátású gazdaság felé történő elmozdulás hozzájárul a jóléthez és a nagyobb egyenlőséghez, a békéhez és az emberek biztonságához mind az EU-ban, mind az EU-n kívül, mivel az éghajlatváltozás gyakran új instabilitásokat és konfliktusokat teremthet vagy felerősítheti a már meglévőket, valamint elmélyíthet vagy előidézhet olyan egyenlőtlenségeket, amelyek az erőforrások szűkösségéből, a gazdasági lehetőségek hiányából, a növekvő tengerszint vagy a tartós aszály miatti földterület-vesztéséből, az ingatag kormányzati struktúrából, az elégtelen víz- és élelmiszer-ellátásból, illetve az életkörülmények romlásából adódnak;

8. aggodalommal mutat rá különösen a bolygó ökoszisztémáinak és vízkészleteinek romlására, a víz szűkössége és a vízzel összefüggő kockázatok jelentette növekvő fenyegetésre, valamint az egyre gyakoribb és egyre pusztítóbb hatásokkal járó szélsőséges éghajlati és meteorológiai jelenségekre, amelyek szükségessé teszik az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás és a katasztrófák kockázatának csökkentése közötti kapcsolatok megerősítését;

9. aggodalmának ad hangot azzal kapcsolatban is, hogy a talaj nem kap elegendő figyelmet mint az éghajlati rendszer összetevője, illetve az üvegházhatású gázok csökkentésében és az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásban játszott fontos szerepe tekintetében; felszólítja az Uniót, hogy dolgozzon ki egy ambiciózus, a klímadiplomáciába illesztendő stratégiát;

10. hangsúlyozza, hogy az olvadó sarki jégtakaró és a növekvő tengerszint miatt a partvidékeken vagy a kis szigetállamokban élő emberek különösen veszélyeztetettek; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy védelmezzék és őrizzék meg ezeket az élettereket, elősegítve az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló ambiciózus célok és a többoldalú partvédelmi intézkedések megvalósulását;

2018. július 3., kedd

11. elismeri, hogy az éghajlatváltozás súlyosbítja a veszélyeztetett területeken a migrációhoz vezető körülményeket, és emlékeztet arra, hogy a jövőben a migráció fokozódni fog, ha az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásaival nem foglalkoznak megfelelő módon; felszólítja az Uniót, hogy támogassa az ENSZ-szintű egyeztetések megkezdését annak érdekében, hogy érdemi válaszigazgatásokat lehessen hozni az éghajlatváltozás következtében várható népességmozgás esetén, és hangsúlyozza, hogy minden nemzetközi válaszigazgatásnak regionális megoldásokra kell fókuszálnia, elkerülve a szükségtelen nagymértékű mozgásokat;

12. kéri a tagállamokat, hogy fokozatosan vállaljanak vezető szerepet az ENSZ égisze alatt előkészített, a biztonságos, rendezett és szabályos migrációról szóló globális paktumról jelenleg folyamatban lévő tárgyalások során, amely paktum alapja a menekültekről és a migránsokról szóló 2016. évi New York-i nyilatkozat, amely elismerte, hogy nagyszámú ember költözik máshová „az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásaira reagálva”;

13. üdvözlí az UNFCCC folyamatának befogadó jellegét; úgy véli, hogy az eredményes közreműködés érdekében foglalkozni kell az egyéni érdekek és az érdekkonfliktusok kérdésével; támogatja a világ népességének többségét képviselő kormányoknak egy külön összeférhetetlenségi politika bevezetésére irányuló kezdeményezését, és kéri a Bizottságot, hogy konstruktív módon vegyen részt ebben a folyamatban;

14. felszólítja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki olyan programokat, amelyek felhívják az európai polgárok figyelmét az éghajlatváltozás, illetve a migráció, a szegénység és az erőforrásokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos konfliktusok között fennálló összefüggésre;

15. hangsúlyozza, hogy az EU valamennyi, környezettel kapcsolatos kezdeményezésének a Szerződésekben meghatározott jogalkotási hatáskörökből kell kiindulnia, és az uniós parlamentáris demokráciának továbbra is vezető szerepet kell betöltenie a környezetvédelmi célú nemzetközi intézkedések előmozdítására irányuló valamennyi javaslat tekintetében;

Az uniós klímadiplomáciai kapacitás erősítése

16. megállapítja, hogy az EU és tagállamai biztosítják a legjelentősebb részét az éghajlatváltozást célzó közfinanszírozásnak, amely az alkalmazkodás és a mérséklés más országokban való támogatásának fontos, bizalmat építő eszköze; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy továbbra is biztosítsanak érdemi pénzügyi hozzájárulást és aktívan támogassák az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi finanszírozás mozgósítását mind más országok állami forrásai, mind pedig magánforrások útján; üdvözlí a 2017. december 12-i „One Planet Summit” csúcstalálkozón tett bejelentéseket;

17. hangsúlyozza, hogy a nulla nettó szén-dioxid-kibocsátású, az éghajlatváltozás hatásaival szemben ellenálló gazdaságokra és társadalmakra való globális áttéréshez jelentős átalakulási célú beruházások szükségesek; hangsúlyozza, hogy a kormányoknak támogató környezetet kell teremteniük a tőkemozgások fenntartható befektetések felé való tereléséhez és a meg nem térülő eszközök kiküszöböléséhez, a fenntartható finanszírozással foglalkozó magas szintű szakértői csoport következtetései alapján és összhangban a fenntartható növekedés finanszírozásáról szóló bizottsági közleménnyel (COM(2018)0097); úgy véli, hogy a pénzügyi rendszernek hozzá kell járulnia a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel, valamint a fenntartható fejlődési célokhoz; meg van győződve arról, hogy az uniós pénzügyi rendszer – amely hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez és ösztönzi a tiszta technológiákba és fenntartható megoldásokba való beruházásokat – szerepmodellként fog szolgálni más országok számára, és segítheti őket hasonló rendszerek bevezetésében;

18. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU egyetlen és egységes hangon szólaljon fel a nemzetközi fórumokon, és felhívja az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét és a Bizottságot a Párizsi Megállapodás végrehajtására vonatkozó vállalás teljesítését szolgáló közös uniós erőfeszítések összehangolására; arra ösztönzi az Uniót, hogy vizsgálja meg a Párizsi Megállapodás még ambiciózusabbá tételének lehetőségeit; hangsúlyozza, hogy ki kell dolgozni az uniós klímadiplomácia átfogó stratégiáját, és az éghajlatváltozás kérdését be kell építeni az EU külső fellépéseinek valamennyi területébe, beleértve a kereskedelmet, a fejlesztési együttműködést és a humanitárius segítségnyújtást; hangsúlyozza, hogy valamennyi jövőbeli többoldalú tárgyalás során erősíteni kell a szociális vonatkozást, és be kell építeni a nemi dimenziót és az emberi jogokon alapuló megközelítést;

19. sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy folytassanak nemzetközi szintű figyelemfelhívást az éghajlatváltozással kapcsolatban az állami és a politikai támogatás fokozására irányuló, összehangolt kommunikációs stratégiák és tevékenységek útján; szorgalmazza különösen az éghajlatváltozás, illetve a társadalmi igazságtalanság, a migráció, az éhezés és a szegénység közötti összefüggések nemzetközi szintű elismerését azon ténnyel együtt, hogy a globális éghajlatvédelmi fellépés nagymértékben hozzájárulhat e problémák megoldásához;

2018. július 3., kedd

20. rámutat arra, hogy a közös politikai fellépés által megfelelően ösztönzött technológiai fejlődés kulcsfontosságú a Párizsi Megállapodás céljainak elérésében, és ezért az uniós tudományos diplomáciát is be kell vonni a klímadiplomácia globális stratégiájába az éghajlatváltozással kapcsolatos kutatások előmozdítása és finanszírozása révén;

21. emlékeztet arra, hogy amint az a Bizottságnak az „Alkalmazkodás az éghajlatváltozáshoz Európában – Az uniós fellépés lehetőségei” című zöld könyvében (COM(2007)0354) áll, az éghajlatváltozásnak leginkább kitett területek Európában Dél-Európa és a Földközi-tenger medencéje, a hegyvidéki területek, a part menti zónák, a sűrűn lakott árterületek, Skandinávia és az Északi-sarkvidék; ezért sürgeti az EU-t, hogy támogassa az olyan kutatási és fejlesztési programokat, amelyek az EUMSZ 185. cikke értelmében minden esetben bevonják az érintett tagállamokat;

22. az előző bekezdésben említett tudományos diplomácia jó példaként kiemeli a PRIMA (a földközi-tengeri térségben folytatott kutatási és innovációs partnerség) kezdeményezést, amelynek középpontjában a Földközi-tenger medencéjének élelmiszer- és vízellátására vonatkozó innovatív megoldások kidolgozása és alkalmazása áll; felszólítja a Bizottságot, hogy fokozza az együttműködést és biztosítsa a kezdeményezés, illetve más hasonló kezdeményezések szükséges támogatását és folytonosságát; felszólít továbbá az EUMSZ 185. cikke értelmében egy olyan új kezdeményezés indítására, amely kifejezetten az uniós klímadiplomácia célkitűzéseivel foglalkozik;

23. felszólít az uniós cselekvési tervek koordinálására az energia- és vízdiplomácia területén, az érintett elemek között uniós és tagállami szinten működő szinergiák és közös fellépések megerősítése révén;

24. szorgalmazza a Parlament nagyobb mértékű részvételét, valamint egy, a Bizottság és az EKSZ által kezdeményezett és a tagállamokkal együttműködésben végrehajtott éves folyamatot, amelynek során kijelölik az uniós klímadiplomácia adott évre vonatkozó legfőbb prioritásait, és konkrét ajánlásokat tesznek a kapacitáshiányok kezelésére;

25. kötelezettséget vállal egy saját álláspont és ajánlások kidolgozására az évszázad közepére vonatkozó, hosszú távú új uniós stratégiát illetően, amelyet a Bizottságnak és a Tanácsnak meg kell vizsgálnia az UNFCCC-nek történő benyújtása előtt;

26. hangot ad azon szándékának, hogy egy olyan folyamatot indít el, amely az uniós klímadiplomácia tevékenységeiről és eredményeiről, illetve hiányosságairól szóló rendszeres jelentések révén hozzájárul ezekhez az erőfeszítésekhez; hozzáteszi, hogy a rendszeres jelentéseknek egyértelmű referenciáértékeket is tartalmazniuk kell ebben a tekintetben;

27. kiemeli a parlamenti diplomácia létfontosságú szerepét az éghajlatváltozás elleni küzdelemben; vállalja, hogy jobban felhasználja nemzetközi szerepét és a nemzetközi parlamenti hálózatokban fennálló tagságát annak érdekében, hogy képviselői munkájában és a küldöttségei – elsősorban a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság és a Külügyi Bizottság – által tett látogatások során, továbbá az európai és nemzetközi parlamentközi találkozók, valamint a nemzeti parlamentekkel, a szubnacionális/nem állami szereplőkkel és a civil társadalommal folytatott párbeszéd platformjain fokozza éghajlatügyi tevékenységét, törekedve a szükséges nemek közötti egyenlőség mindenkori érvényesítésére;

28. szorgalmazza, hogy az EKSZ-nél és a Bizottságnál több humán és pénzügyi erőforrást különítsenek el annak érdekében, hogy azok jobban tükrözzék a klímadiplomácia iránti erős kötelezettségvállalást és fokozott erőfeszítést; sürgeti, hogy az EKSZ a klímadiplomáciát vegye fel a harmadik országbeli partnereikkel és nemzetközi, illetve regionális szervezetekkel találkozó uniós küldöttségek napirendjére, és valamennyi uniós küldöttségben, a tagállamok harmadik országbeli képviselőivel együtt hangolja össze a klímadiplomáciai erőfeszítéseket és tulajdonítson stratégiai jelentőséget azoknak; felszólít ennek érdekében arra, hogy a legfontosabb harmadik országbeli uniós küldöttségeknél alkalmazzanak éghajlatváltozással foglalkozó kapcsolattartót, valamint hogy az uniós küldöttségek számára létrehozott vegyes álláshelyeken nagyobb arányban alkalmazzanak klímaszakértőket;

29. hangsúlyozza, hogy az uniós költségvetésben az éghajlattal kapcsolatos kiadások nagy hozzáadott értéket teremthetnek, és azokat jelentősen meg kell emelni, hogy tükrözzék az éghajlatvédelmi fellépés növekvő fontosságát és sürgősségét, valamint a további klímadiplomáciai intézkedések szükségességét; ezért sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy növeljék a klímadiplomációhoz kapcsolódó kiadásokat a következő többéves pénzügyi keretben, és a Parlamentnek „A

2018. július 3., kedd

következő többéves pénzügyi keret: a 2020 utáni többéves pénzügyi keretről kialakítandó parlamenti álláspont előkészítése” című, 2018. március 14-i állásfoglalásában⁽¹⁾ javasoltakkal összhangban legalább 30 %-ot különítsenek el az éghajlattal kapcsolatos kiadásokra, és az EU költségvetését egészében véve igazítsák a Párizsi Megállapodás célkitűzéseihez és a fenntartható fejlesztési célokhoz annak érdekében, hogy a költségvetési kiadások ne álljanak ellentétben az éghajlatügyi erőfeszítésekkel; ebben az összefüggésben megjegyzi, hogy a nulla szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérés különösen az érzékeny ágazatoktól (például a mezőgazdasági, ipari, energiaügyi és közlekedési ágazattól) követel meg nagyobb erőfeszítést; szorgalmazza más uniós források megfelelőbb felhasználását az uniós fellépések és kezdeményezések erőforrás-hatékonyságának biztosítása, eredményeinek optimalizálása és hatásainak fokozása érdekében;

30. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a partnerállamokkal kötött kétoldalú megállapodások keretében fejlesszék a környezetvédelmi együttműködést az energiahatékonyságon és a megújuló energián alapuló fenntartható fejlesztési politikák előmozdítása érdekében;

31. felhívja a Bizottságot, hogy teljes mértékben érvényesítse a globális dimenziót, többek között az uniós klímadiplomáciai célkitűzéseket az uniós energia- és éghajlat-politika jövőjéről, valamint az üvegházhatásúgáz-kibocsátások csökkentésére irányuló hosszú távú uniós stratégiáról szóló, soron következő közleményeiben; kéri továbbá a Bizottságot és az EKSZ-t, hogy dolgozzanak ki hosszú távú jövőképet annak érdekében, hogy e jelentés elfogadását követően 12 hónapon belül kiadhassanak egy közös közleményt az uniós klímadiplomácia értelmezéséről és az uniós klímadiplomáciai tevékenységek stratégiai megközelítéséről, figyelembe véve a Parlament jelen szövegben található megközelítését;

32. kéri az EKSZ-t és a Bizottságot, hogy jobban hangolják össze egymással az éghajlatváltozás okozta lakóhelyelhagyással kapcsolatos lépéseiket, létrehozva egy, az éghajlatváltozással és a migrációval foglalkozó szakértői testületet egy ügynökség közötti munkacsoport révén;

33. hangsúlyozza, hogy a nők társadalmi szerepvállalása és a nők teljes körű és egyenlő részvétele és vezető szerepe elengedhetetlen az éghajlatvédelmi fellépéshez; felszólítja az EU-t és a tagállamokat, hogy a nemi szempontokat érvényesítsék az éghajlat-politikákban, és alkalmazzanak a nemek sajátosságait figyelembe vevő megközelítést, mivel az éghajlatváltozás gyakran fokozza a nemek közötti egyenlőtlenségeket és nehezíti a nők helyzetét, továbbá mozdítsák elő az őslakos nők és a nők jogait védelmező szervezetek részvételét az UNFCCC keretein belül, hiszen a természeti erőforrások kezelésével kapcsolatos ismereteik elengedhetetlenek az éghajlatváltozás elleni küzdelemben;

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem mint a nemzetközi együttműködés hajtóereje

34. hangsúlyozza, hogy az EU-nak és tagállamainak tevékeny partnerekként kell részt venniük a nemzetközi szervezetekben és fórumokon (köztük az ENSZ, az UNFCCC, a fenntartható fejlődéssel foglalkozó magas szintű politikai fórum, az ENSZ Emberi Jogi Főbiztosának Hivatala (OHCHR), a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO), az Egészségügyi Világszervezet (WHO), a NATO, a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO), a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO), az Északi-sarkvidéki Tanács, illetve a G7-ek és a G20-ak keretein belül), valamint szorosan együtt kell működniük a regionális szervezetekkel (így az Afrikai Unióval (AU), a Nyugat-afrikai Államok Gazdasági Közösségével (ECOWAS), a Délkelet-ázsiai Nemzetek Szövetségével (ASEAN), az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok csoportjával (AKCS-csoport), a Mercosurral és az Öböl-menti Együttműködési Tanáccsal (ÖET) a világszintű partnerségek ösztönzése, illetve a Párizsi Megállapodás és a fenntartható fejlesztési célok végrehajtása érdekében, ugyanakkor védelmezve, erősítve és továbbfejlesztve a többoldalú együttműködési rendszereket;

35. felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy a G20-csúcstalálkozók és -ülések, illetve a G20-tagok kétoldalú üléseinek napirendjein biztosítsanak jelentősebb helyet az éghajlatvédelmi fellépésnek, és működjenek együtt a fejlődő országokkal, például az ENSZ 77-ek csoportjával (G77) és egyéb hálózatokkal, például a Kis Szigetállamok Szövetségével (AOSIS);

36. kéri a tagállamokat, hogy fokozzák az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) keretében való szerepvállalásukat a Párizsi Megállapodás céljainak megfelelően; hangsúlyozza továbbá, hogy az IMO gyors és megfelelő további intézkedéseket kell tennie annak érdekében, hogy a nemzetközi hajózás méltányosan hozzájáruljon az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez;

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0075.

2018. július 3., kedd

37. felhívja a Bizottságot, hogy az éghajlatváltozás dimenzióját építse be a nemzetközi kereskedelmi és beruházási megállapodásokba, és a Párizsi Megállapodás ratifikálását és végrehajtását szabja a jövőbeli kereskedelmi megállapodások feltételül; ebben az összefüggésben kéri a Bizottságot, hogy végezzen átfogó értékelést a meglévő megállapodások Párizsi Megállapodásnak való megfeleléséről, ahol erre szükség van; kéri a Bizottságot, hogy racionalizálja a pénzügyi eszközöket és programokat a koherencia biztosítása, a harmadik országoknak az éghajlatváltozás kezelésében való támogatása és az uniós éghajlatvédelmi fellépés hatékonyságának növelése érdekében; ajánlja, hogy dolgozzanak ki és a nemzetközi megállapodásokba, köztük a kereskedelmi és beruházási megállapodásokba szisztematikusan illesszenek be egy kötelező, alapvető éghajlatváltozási záradékot a Párizsi Megállapodás ratifikálása és végrehajtása iránti kölcsönös kötelezettségvállalás tekintetében, ekképpen támogatva az európai és nemzetközi dekarbonizációs folyamatot;

38. támogatja az Unió folyamatos és aktív elkötelezettségét az „ambiciózus koalícióban” (HAC) és az abban részt vevő tagországokkal kapcsolatban annak érdekében, hogy láthatóvá tegyék a Párizsi Megállapodás eredményes végrehajtására való elkötelezettségüket, mégpedig 2018-ban egy szilárd szabálykönyv elfogadása és a COP24 alkalmából folytatott Talanoa-párbeszéd sikeressége révén, amelynek célja, hogy további államokat nyerjen meg az erőfeszítésekben való részvételre, illetve hogy az eljövendő néhány év során létrejöjjön az éghajlatvédelem terén vezető szerepet betöltők csoportja, amely kész arra, hogy a Párizsi Megállapodás céljainak megfelelően növelje éghajlati célkitűzéseit a közös vezetés megteremtése érdekében, együttesen élén járva az éghajlati szempontoknak a különféle külpolitikai területeken való érvényesítésében, beleértve a kereskedelmet, a nemzetközi pénzügyi intézmények reformját és a biztonságot;

39. tudatában van az eredményes és hatékony alkalmazkodási intézkedések, stratégiák és tervek jelentőségének, ideértve a Párizsi Megállapodás összefüggésében az ökoszisztéma-alapú megoldások alkalmazását az éghajlatváltozás hatásaival szembeni alkalmazkodó- és ellenálló képesség növelése, illetve sérülékenység csökkentése érdekében;

40. hangsúlyozza az Északi-sarkvidék ökoszisztémáinak az éghajlatváltozással szembeni sajátos veszélyeztetettségét, figyelembe véve, hogy az Északi-sarkvidék hőmérséklete az utóbbi néhány évtizedben a globális átlaghoz képest mintegy kétszeres ütemben növekedett; elismeri, hogy az Északi-sarkvidék éghajlatában megjelenő szennyezés nagyrészt ázsiai, észak-amerikai és európai kibocsátóktól származik, ezért az uniós kibocsátáscsökkentési intézkedések fontos szerepet játszanak az éghajlatváltozás kezelésében az Északi-sarkvidéken; figyelembe veszi továbbá az Északi-sarkvidékhez és erőforrásaihoz fűződő érdekeket a terület változó környezete és az Északi-sarkvidék növekvő geopolitikai jelentősége miatt; úgy véli, hogy az életképes közösségek által lakott, egészséges és fenntartható észak-sarkvidéki ökoszisztémák stratégiai jelentőségük Európa és a világ politikai és gazdasági stabilitása szempontjából; szükségesnek tartja az Unió hivatalos megfigyelői státuszának véglegesítését az Északi-sarkvidéki Tanácsban;

41. rámutat az EU és más tehetős országok felelősségére – tekintve, hogy a múltban ők járultak hozzá leginkább a globális felmelegedéshez – abban, hogy fokozott szolidaritást tanúsítsanak az éghajlatváltozás hatásait leginkább megszenvedő sérülékeny államok, különösen a fejlődő országok és szigetországok irányában, valamint hogy biztosítsanak folyamatos támogatást számukra az ellenálló képességük növeléséhez és a katasztrófakockázat csökkentéséhez többek között a természet megóvása és az éghajlat szabályozásában fontos szerepet játszó ökoszisztémák helyreállítása útján, valamint az éghajlatváltozással összefüggésben elszenvedett károk helyreállításához, illetve az alkalmazkodást segítő intézkedések és az ellenálló képességük erősítéséhez megfelelő pénzügyi támogatás és kapacitásépítés, különösen nemzeti vállalkozásokkal kapcsolatos partnerségek révén; megállapítja, hogy a sérülékeny államok kulcsfontosságú partnerek az ambiciózus éghajlatvédelmi fellépés nemzetközi előmozdításában, tekintettel az éghajlatváltozás miatt őket fenyegető egzisztenciális veszélyre;

42. felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy nyújtsanak támogatást a kevésbé tehetős országoknak a fosszilis tüzelőanyagoktól való függés csökkentését és a megfizethető megújuló energiaforrásokhoz való hozzáférés növelését célzó erőfeszítések során, valamint a tudományhoz, technológiához és innovációhoz való hozzáférést támogató programok révén, a 17. fenntartható fejlesztési céllal összhangban, illetve azáltal, hogy megismertetik őket a környezet figyelését és megóvását, valamint az állampolgárok védelmét szolgáló elérhető technológiákkal, például a Kopernikusz űrkutatási vezérprogrammal és annak éghajlatváltozással kapcsolatos szolgáltatásával; hangsúlyozza az Unió külső beruházási terve által a klímatudatos beruházások ösztönzésére és a fenntartható fejlődés támogatására kínált lehetőségeket; hangsúlyozza, hogy fontos, hogy a humanitárius szervezetek hosszú távú perspektívát dolgozzanak ki fellépésüket illetően, a veszélyeztetett területeket érintő éghajlati hatásokra vonatkozó megalapozott ismeretek alapján; továbbá felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki átfogó stratégiát a zöld technológiákkal kapcsolatos uniós kiválóság globális szintű előmozdítására;

43. hangsúlyozza, hogy az uniós szakpolitikákat racionalizálni kell a víz- és élelmiszerhiányra és a hasonló helyzetekre való megfelelő reagálás érdekében, amelyek a jövőben valószínűleg gyakrabban bekövetkeznek; emlékeztet arra, hogy az alapvető élelmiszer ilyen szükségessége súlyos hosszú távú biztonsági kihívásokat idézhet elő, amelyek semmissé tehetik az uniós fejlesztéspolitika által elért egyéb eredményeket;

2018. július 3., kedd

44. kéri, hogy az Unió a legszegényebb országoknak való segítségnyújtás során biztosítson elsőbbséget a vissza nem térítendő támogatásoknak és a technológiatranszfereknek az energetikai átállás megvalósítása érdekében;

45. ajánlja, hogy az EU állami és nem állami szinten, a nulla szén-dioxid-kibocsátással kapcsolatos fejlesztési párbeszéd és partnerségek útján mélyítse el stratégiai együttműködését a feltörekvő gazdaságokkal és más országokkal, amelyek nagymértékben befolyásolják a globális felmelegedést, és amelyek ugyanakkor döntő szerepet játszanak a világméretű éghajlatvédelmi fellépésben is; megállapítja ennek fényében, hogy az éghajlat ügye kiindulópontul szolgálhat az olyan partnerekkel folytatott diplomáciai kapcsolatok terén, amelyekkel más kérdésekben igen nagy ellentétek állnak fenn, lehetőséget nyújtva a stabilitás és a béke erősítésére; kéri az Uniót, hogy ossza meg partnereivel a szakpolitikai tapasztalatokat és tanulságokat a Párizsi Megállapodás gyorsabb végrehajtása érdekében; felhívja az Uniót, hogy hozzon létre külön vitafórumokat az éghajlat- és fenntarthatósági politikák megvitatására és az átmenetet és ellenálló képességet biztosító megoldásokról folytatott gazdasági és technológiai párbeszédre, amelyekre többek között magas szintű miniszteri találkozók útján kerülne sor; felhívja az EU-t, hogy alakítson ki, illetve támogasson partnerségeket olyan közös érdekű területeken, mint a „2050 Pathways” kezdeményezés, a fenntartható pénzügyekre irányuló reform, a tiszta közlekedés, a szén-dioxid-piac és más, Európán túlmutató szén-dioxid-árazási eszközök, amelyek célja a globális kibocsátás csökkentése és egyenlő versenyfeltételek teremtése valamennyi gazdasági ágazatban;

46. kéri az Uniót, hogy a Párizsi Megállapodás 6. cikkében foglaltak szerint vállaljon vezető szerepet a szén-dioxid-piacokkal kapcsolatos nemzetközi és regionális partnerségek kidolgozása során, és használja fel az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer (ETS) létrehozásával, kiigazításával és működtetésével kapcsolatos szakértelmét és az ETS svájci szén-dioxid-piachoz való kapcsolására vonatkozó tapasztalatát; kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák a szén-dioxid-árazási mechanizmusok kidolgozását a harmadik államokban és régiókban, valamint mozdítsák elő a nemzetközi együttműködést azzal a céllal, hogy ezeket középtávon nagymértékben kompatibilissé tegyék, hosszú távon pedig nemzetközi szén-dioxid-piacot lehessen létrehozni; ebben az összefüggésben hangsúlyozza az elmúlt években az Unió és Kína között megvalósult sikeres együttműködést, amely lehetővé tette Kínában az országos kibocsátáskereskedelmi rendszer bevezetését 2017 decemberében; érdeklődéssel várja a jelenleg zajló munka eredményeit, amely kulcsfontosságú lesz a rendszer megfelelő működéséhez; sürgeti az Uniót, hogy folyamatosan támogassa Kína kibocsátáskereskedelmi törekvéseit, és fokozza a jövőbeli együttműködést a globálisan egyenlő versenyfeltételek kialakítása érdekében;

47. felhívja az Uniót, hogy nemzetközi szinten aktívan támogasson egy proaktív politikát az üvegházhatásúgáz-kibocsátással szemben, beleértve a kibocsátási határértékek bevezetését és azonnali kibocsátáscsökkentési intézkedéseket a nemzetközi tengeri és légi közlekedési ágazatokban;

48. úgy véli, hogy további munkára van szükség a szén-dioxid-kibocsátás határokon történő kiigazításának kidolgozása terén, amely eszközül szolgál az országok által a Párizsi Megállapodásban foglalt célkitűzések elérése érdekében tett további erőfeszítésekhez;

49. javasolja, hogy az EU és az ENSZ támogassa a szorosabb nemzetközi együttműködést a homokviharok problémájának kezelése érdekében, amelyek – különösen a Közel-Keleten – felerősítik a már meglévő feszültségeket és újabbakat hoznak létre; rámutat, hogy ezek a viharok azon túl, hogy súlyos egészségügyi problémákat okoznak, tovább apasztják a közel-keleti régió egyébként is korlátozott mennyiségű vízkészleteit; ennek kapcsán sürgeti az Uniót, hogy működjön együtt az Egyesült Nemzetek Szervezetével a nyomon követési és figyelmeztető rendszerek javítása során;

50. szorgalmazza, hogy az EKSZ, a Bizottság és a tagállamok az EU szélesebb szomszédságában található, fosszilis tüzelőanyagokat exportáló országokkal az energiáról folytatott stratégiai párbeszédeiket összpontosítsák a dekarbonizált energiával kapcsolatos együttműködésre és a nulla szén-dioxid-kibocsátású gazdaság fejlesztési modelljeire a békének, valamint az emberek biztonságának és jólétének előmozdítása érdekében Európában és az egész világon;

51. kéri az EKSZ-t, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a partnerországokkal folytatott nemzetközi politikai párbeszédeiket és együttműködésüket tegyék teljes mértékben konzisztenssé a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel és az Unió azon törekvéseivel, hogy a megújuló energiák terén világszerte váljon;

Az EU stratégiai partnerei

52. fontosnak tartja, hogy az EU folytassa erőfeszítéseit annak érdekében, hogy az USA-t újból bevonja az éghajlatvédelmi fellépéssel kapcsolatos többoldalú együttműködésbe, arra sürgetve, hogy tartsa be a Párizsi Megállapodást az abban foglalt törekvések veszélyeztetése nélkül; úgy véli, hogy ennek érdekében kulcsfontosságú a parlamenti párbeszéd és a helyi hatóságokkal folytatott együttműködés;

53. rámutat, hogy a brexitről folyó tárgyalásokon és az Egyesült Királysággal a jövőben fenntartott kapcsolatokban meg kell jelennie annak, hogy a klímadiplomácia terén folyamatos együttműködésre van szükség;

2018. július 3., kedd

54. megállapítja, hogy a régiók és a városok egyre fontosabb szerepet játszanak a fenntartható fejlődésben, mivel ezeket közvetlenül érinti az éghajlatváltozás, növekedésük közvetlen hatással van az éghajlatra, és egyre aktívabbak az éghajlatváltozás mérséklésében és az ahhoz való alkalmazkodásban, olykor nemzeti kormányaik politikájának ellenzőiként is; ismételten hangsúlyozza, hogy a városok és a régiók kulcsszerepet játszanak az innovációk és a környezetvédelmi intézkedések bevezetésében, a zöld technológiák használatában, a készségekbe és képzésbe való beruházásban, valamint a tiszta technológiák helyi szintű fejlesztése révén a versenyképesség növelésében; ezért felhívja az EU-t, hogy erősítse tovább a harmadik országok, illetve a tengerentúli országok és területek (TOT-ok) helyi és regionális hatóságaival és őslakos népeivel fenntartott kapcsolatait olyan célok érdekében, mint a városok és régiók közötti tematikus és ágazati együttműködés Unión belüli és azon kívüli kiterjesztése, az alkalmazkodással és ellenálló képességgel kapcsolatos kezdeményezések kidolgozása, valamint a fenntartható fejlesztési modellek és kibocsátáscsökkentési tervek javítása olyan fontos ágazatokban, mint az energia, az ipar, a technológia, a mezőgazdaság és a közlekedés, mind a városi, mind a vidéki térségekben, például ikerintézményi programokkal, a nemzetközi városi együttműködési programmal, a Polgármesterek Szövetsége és hasonló platformok támogatásával, valamint a bevált gyakorlatok cseréjére vonatkozó új fórumok kiépítésével; kéri az Uniót és a tagállamokat, hogy támogassák a regionális és helyi szereplőknek a regionálisan és helyi szinten meghatározott (a nemzeti vállalásokhoz hasonló) hozzájárulások bevezetésére irányuló erőfeszítéseit, amennyiben e folyamat útján fokozhatók az éghajlattal kapcsolatos törekvések; megállapítja, hogy a harmadik országokban működő uniós küldöttségek szerepet játszhatnak e téren;

55. megállapítja továbbá, hogy a világ számos részén megfigyelhető egyre nagyobb mértékű urbanizáció súlyosbítja az éghajlatváltozás okozta meglévő kihívásokat az erőforrások – például az energia, a föld és a víz – iránti megnövekedett igény miatt, valamint hozzájárul számos Unión belüli és azon kívüli városhalmaz környezeti problémáinak fokozódásához, mint amilyen például a légszennyezés és a növekvő hulladékmennyiség; megállapítja, hogy az éghajlatváltozás további következményei, például a szélsőséges időjárási események, az aszályok és a talajromlás gyakran különösen a vidéki területeken érzékelhetők; úgy véli, hogy a helyi és regionális hatóságoknak kiemelt figyelmet és támogatást kell kapniuk az említett kihívások kezeléséhez, a jobb ellenálló képesség kialakításához, továbbá a mérséklési erőfeszítésekhez való hozzájáruláshoz új energiaellátási és közlekedési koncepciók kidolgozása révén;

56. hangsúlyozza, hogy a tagállamoknak és a partnerországoknak határokon átnyúló együttműködést kell folytatniuk, különösen a határokon átnyúló környezetvédelmi hatásvizsgálatok tekintetében, összhangban a vonatkozó nemzetközi szabványokkal és egyezményekkel, különös tekintettel az ENSZ EGB határokat átlépő vízfolyások és nemzetközi tavak védelméről és használatáról szóló egyezményre, az Aarhusi Egyezményre és az Espooi Egyezményre;

57. felhívja az EU-t és tagállamait, hogy világszerte erősítsék kapcsolataikat a civil társadalommal mint az éghajlatvédelmi fellépés mozgatórugóival és növeljék a civil társadalom számára nyújtott támogatásukat, alakítsanak ki szövetségeket és építsenek szinergiákat a tudományos közösséggel, a nem kormányzati szervezetekkel, a helyi közösségekkel, az őslakos közösségekkel és a nem hagyományos szereplőkkel, hogy jobban összehangolhassák a különböző szereplők céljait, elképzeléseit és módszereit, amelyekből az éghajlatvédelmi fellépés összehangolt megközelítése jöhet létre; arra ösztönzi az Uniót és tagállamait, hogy működjenek együtt a magánszektornal a nulla szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra való átállásból adódó lehetőségek kihasználását célzó együttműködés fokozása, a világ országai számára az éghajlati technológiákkal kapcsolatos exportstratégiák kidolgozása és a harmadik országokba irányuló, a megújuló energiaforrások használatát elősegítő technológiatranszfer és kapacitásépítés ösztönzése érdekében;

58. hangsúlyozza a tudományos kutatás jelentőségét az éghajlattal kapcsolatos politikai döntéshozatal szempontjából; megállapítja, hogy a határokon átnyúló tudományos eszmecserék a nemzetközi együttműködés alapvető elemei; szorgalmazza, hogy a Bizottság és a tagállamok folyamatosan támogassák az éghajlati kockázatok értékelésével foglalkozó és az éghajlatváltozás következményeinek becslését célul kitűző, valamint a politikai hatóságok számára lehetséges alkalmazkodási intézkedéseket javasoló tudományos szervezeteket; sürgeti az Uniót, hogy saját kutatási kapacitásait használja fel a globális éghajlatvédelmi fellépéshez való hozzájárulás érdekében;

o

o o

59. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottság alelnökének / az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, a Bizottságnak, az Európai Külügyi Szolgálatnak és tájékoztatás céljából az Egyesült Nemzetek Szervezete Közgyűlésének és az Egyesült Nemzetek Szervezete főtítkárnak.